

UNA MINA D'AMORS

Eren les tres de la matinada quan vaig escoltar un fort soroll al carrer, em va semblar que era similar al de quan es trenca un got. Això era comú el meu antic barri de Barcelona però no tant en aquest petit poble del Baix Cinca. Em dic Naia i us vaig a contar part de la meva historia.

Mai en la meva vida m'han agradat les pel·lícules d'amor, sempre haig set mes fan dels documentals i les pel·lícules de por o misteri però el que no sabia era que la meva vida es convertiria en una variant de aquells dos gèneres cinematogràfics.

Fa poc més de un mes em vaig mudar a aquest poblet amb els meus pares, tota la meva vida la havia passat i pesava que s'anava a quedar al barri de La Mina.

Diguem-li que no es el pitjor barri del mon però tampoc es el lloc més indicat per als turistes i gent de fora. No tothom es dolent i violent, sol s'ha de saber com caminar i com actuar per allí. Seguiríem vivint allí si no hi continues havent la pujada de preus i dificultats per a tenir una bona qualitat de vida.

Soc filla única i sempre intentava ajudar amb tot el que podia a casa, en uns mesos compliré els setze però als catorze vaig entrar a una espècie de.. club o banda no sé com ho preferiries dir. No es tan divertit com ho pinten a les pel·lícules o cançons, sincerament es mot més complicat del que creia. Al ser petita no em posaven feines molt complicades ni perilloses.

Casi sempre consistien en fer de missatgera i passar paperets d'un lloc al altre i per això em donaven una petita quantitat de diners i jo se la donava als pares.

Els sabien d'on traïa els diners però no lis importava si no eren de forma més perillosa. Alguna vegada la meva mare va parlar en algú per demanar-li que no em possessin feines massa complicades donat la meva edat i per ser una noia. (Lo primer no em va molestar l'únic que lo segon... Una mica si. Entenc que donat el meu gènere i la meva personalitat no em passen algunes coses perquè Deu i el meu antic grup d'amics no volien però...)

En fi el que estava contant, quan els rumors de que em anava del barri van arribar al cap (El que controla i lleva la banda en la que estic) em va fer visitar-lo. Va ser la primera vegada que li vaig veure la cara, sincerament em vaig sorprendre, em pensava que anava a ser un home gran amb barba i ben vestit coma alguns turistes que de vegades es perdien o inversionistes que venien per llevar-se una decepció i dir que no hi havia res a fer al barri. Però no, era un noi jove, d'uns 23 anys sol havia encertat en l'última suposició. Em va fer prometre que no li explicaria a ningú el que havia vist o fet ja que això ens posaria en perill a tots. Vaig prometre que no ho faria, lis vaig dir adéu de tothom i aquí estic.

Creia que tots els dies sem farien iguals però vaig sentir que em cridaven al mòbil, molt estrany. –Diguem? Hi ha algú?- es va sentir un silenci d'uns 6 segons llavors va ser quan a l'altra línia em van respondre –Naia, on ets? Soc el cap tinc que parlar amb tu.- No sabia que contestar i em vaig quedar en silenci, necessitava uns segons, això era molt estrany, en teoria la mudança també era una excusa per allunyar-me d'aquella vida.

–Si,estic sola a l’habitació ¿Que passa? – el cap es va prendre el seu temps, sal notava nerviós.

–Donada a la teva actual posició, em decidit en una votació que no es mala idea expandir una mica més la nostra família. Aquest poble teu com es diu... -Me estava posant dels nervis i li vaig contestar -Fraga, i crec que sé per on vols anar l’únic que... no sé si es la millor idea.- Es va callar un moment i em va replicar que –No era una pregunta, apart que; hi ha un... altre petit tema apart d’aquest que et volia comentar... Fa uns dies hi havia un noi deambulant per aquí i ell es de Fraga i ha vingut per visitar a uns familiars... Ens pensem que te algun que altre objectiu mes apart d’aquest. No li vam dir res als teus pares però... a Fraga hi ha mes grups amagats. I ens convé una mica tindre uns ulls i orelles per allà. Apart... Aquest xic que t’haig nombrat, et caurà bé sé que te està costant adaptat a la teva nova realitat però tranquil·la, sobreviuràs. Per cert, el soroll que has sentit, sol era per despertar-te no passa res, ha set dels vidres del cotxe d’un policia, no hi han proves de qui ha set el causant, et trucaré, adéu.-

No estava segura del que acaba de passar, tindria que fer de cangur de un noi perquè si, quan no ens coneixem de res. No se com acabarà tot això... Em vaig anar a dormir.

Devien ser les 10 del matí quan vaig rebre un altra trucada del cap, esta vegada em die que havien baixat uns 10 del barri a conèixer el poble, el noi que havia estat a la Mina arribaria en els pròxims 20 minuts. Estàvem a estiu, no hi havien classes i el pares em deixaven sortir una mica asta la hora que fos. Però no m’havia preparat rés per vestir.

Em vaig arreglar una mica el pèl, em vaig posar unes malles curtes i una camiseta bàsica. No volia complicar-me massa la vida, llavors vaig esmorzar i vaig aprofitar per apuntar-me a un gimnàs que hi havia per aquí.

Després d'apuntar-me i pagar vaig anar a veure als 10 del grup, els coneixia a tots de vista però no em llevava amb ells.

Eren tots nois de la meua edat aproximadament i em van ensenyar una imatge del xic que tindria que vigilar. Es veia alt, pell morena, imponents ulls grisos, pel castany casi ros... Efectivament no era desagradable a la vista però... Hi havien bastants nombres de que fos de un altra banda i això... no era gaire bó per a mi i no es que em fes molta gràcia sincerament.

Al dia següent, em vaig decidir i em vaig posar un xandall per anar al gimnàs. Era un lloc bonic. Estava a la màquina de esquats i vaig començar a calenta amb la barra de vint quilos i quan estava apunt de posar-li uns disc de 10 i vaig senti la veu de un noi dient-me -Quants vas a fer? Tinc la meua barra allà i et volia preguntar si t'importaria rotar.- Quan vaig donar la volta el vaig reconèixer al moment, era ell. -Em... Asclar que no m'importa, tenia pensat fer al fall però podem fer dotze i dotze- Se'm va quedar mirant va somriure i em va contestar -Podem fer al fall jo normalment entreno així... ets nova por aquí oi? No t'havia vist mai per aquí i que jo recorda- Estava algo nerviosa però vaig contestar de forma tranquil·la i segura. -Vaig vindre a viure aquí fa... un mes i avui es el primer dia que entreno aquí.- El xic m'estava analitzant y va contestar - Interessant... (em va agafar amb cura de la cintura i em va moure a un costat, va agafar la seva barra i la va posar al sopor damunt de la meua)

Bueno, comencem? Per cert, que mal educat que soc, em dic Cristian y tu?- Aquell noi em trencava els esquemes –Soc la Naia, un plaer jaja som-hi- Mentre estàvem amb els esquats, vam estar xerrant de la vida, ell m'explicava anècdotes dels Pilars i jo d'algunes coses gracioses dels meus amics. Després vam fer una mica de pit i vam acabar fent algo de esquena.

Quan ja havíem acabat ens vam adonar de que ja havien passat les dos hores que havíem pagat, era hora de dutxar-se, canviar-se i anar-se a casa. Li anava a dir adéu quan em va soltar –M'has caigut molt bé, vols que després de canviar-nos anem a donar una volta? M'agradaria seguir parlant amb tu... Si tens temps asclar.- No sabia que m'estava guiant, les ganes de seguir coneixent-lo o la feina que el cap m'havia encomanat... –No tinc res que fer durant tot el vespre... Podem anar a prendre algo- Em va somriure i em va dir –Si ens donem presa conec el lloc perfecte-

Ens vam anar cadascun per la seva banda de vestuari i quan estàvem els dos ens vam tornar a ajuntar. Em va guiar una mica, coneixia aquell lloc però encara no havia entrat a menjar rès. Ens vam demanar un cafè i ens vam posar a seguir xarrant quan em va arribar una trucada del cap. –No se com ho has fet però sé que estàs en lo xic aquest. Molt bona feina, seguis així.... Hem descobert que està a un altra banda... En un moment donat vaig tindre... Algun incident amb el cap d'aquell grup però tranquil·la; mentre no sigui conscient de que tu has estat a la meva no ha de passar res dolent a ningú.- Se'm va gelar la sang... –Si, estic una mica ocupada... et trucaré en un parell d'hores- Va haver un incòmode silenciasta que va dir -Adéu Naia no fages ninguna tonteria- I es va limitar a penjar. –Tot bé? Vols anar-te a casa?- Aquest Cristian es un niu de problemes i això m'encanta i ho odio massa. –Estic bé, no es res.-

Vam continuar la tarda donant voltes per el poble, es notava que ell era d'allí, em va presentar als seus amics. No presentaven cap indicati de que estigues ningú en coses estranyes. Estaven apunt de ser les nou i ja era hora de anar cap a casa per sopar i dir-les al pares que seguia viva. –T'acompanyo soparé a un kebab que hi ha per aquí- Va insistir i tampoc em vaig negar, vam arribar a la porta i la mare el va convidar a sopar. Em pensava que ell diria que no però va acceptar i va cancel·lar els plans que tenia amb els seus amics, molt estrany ens coneixíem algo menys de un dia. Vam sopar pizza casera mentre els pares l'interrogaven.

Finalment vam dir de anar a donar una volta, el meu pare em va dir –Es veu bon noi, no fages tonteries pel carrer. (em va donar un petó a la galta, després va mirar al meu acompanyant) La deixo sortir ara perquè es amb tu, cuida-la bé o veuràs les conseqüències.- Em vaig llevar les mans al cap –Pare per favor no sigues així- Cristian em va mirar i va riure mentre li contestava -Tranquil, la portaré antes de les dotze sana i salva. No la deixaré sola en ningun moment oi? (va dir mentre em picava l'ull. Vaig assentir i vam sortir per la porta després de que li havia donat un petó a la galta a la meva mare)

Vam estar donant un altre tomb i em va presentar els seus amics, va ser en aquell moment quan va ocorri lo que recava perquè no passes. Estàvem al casc vell, la temperatura era perfecta i havien nens petits jugant al futbol. Ens vam posar tots a jugar amb els nens, ho estàvem passant genial.

Estàvem assentats al sol descansant quan em vaig adonar que la distància entre Cristian i jo era bastant reduïda. Em va acariciar la galta i vaig notar com s'apropava mes a mi. Com vaig dir, aquest nen em trenca els esquemes. Estàvem apunt de donar-nos un petó quan vam escoltar un crit al lluny

-He! No saps contestar a les trucades o que? Naia; Naia... pensava que podia confiar amb tu però ho esperava- Era el cap, no tenia cap dubte, tenia molta por del que anava a passar.

Cristian em va mirar, va somriure i va dir -Sé qui ets des-de que vas arribar al poble. Perquè creus que vaig estar a La Mina? Tenia que saber de tu sense que tu em coneguessis ni te n'adonessis.- El meu cap estava apunt d'estellar, Que estava passant? No entenia res -M'agrades Naia, i crec que també t'agrado a tu es per això que vaig a fer el que faré- Em va donar un petó apassionat als llavis em va agafar de la ma. I vam sortir corrent de la plaça escoltàvem crits, dispars i sorolls de lluita al fons. Vam a agafar un cotxe i no vam mirar enrere.

No vaig tindre temps de pensar si era una bona idea escapar així però els pares estarien bé, un nou capítol a la meva vida començava.

Lluna.